

Poeskafee speelt met herinnering

Theater Poeskafee van Wanda Reisel door Ro Theater. Gezien: 5/3 Rotterdamse Schouwburg. Aldaar t/m 21/3. Inl.: www.rotheater.nl

Door KESTER FRERIKS

Zelden onderzocht het Nederlandse theater in één seizoen zo de eigen nationale geschiedenis. De Appel begint met *Tuin van Holland* bij de Gouden Eeuw; regisseur Eric de Vroedt voert in *Mightysociety7* 'babyboombejaarden' op die terugblikken op de overrompende sixties. Het Ro Theater volgt met *Poeskafee*.

„Over welke epoche hebben jullie het eigenlijk?” roept de twintigjarige Laila halverwege het stuk wanhopig. Laila, gespeeld door Hannah van Lunteren, ligt languissant op de toneelvloer, benen zwaaiend door de lucht. Het antwoord komt van Leo (Herman Gilis): „Over de seventies, die jaren”. Ondertussen plukt hij aan een snerpende luchtgitaar.

Schrijver Wanda Reisel (1955) heeft iets met de jaren zeventig. In boeken als *Die zomer* en *Plattegrond van een jeugd* heeft ze geprobeerd ze de tijdgeest van toen te vangen.

De wanhoop van Laila is goed voorstelbaar. *Poeskafee*, geregisseerd door Gerardjan Rijnders, opent wervelend maar verwarrend. In het stijlvolle, strakke decor van Marc Warning – dat meer aan de verantwoorde interieurstyl van Pastoe herinnert dan aan rieten zitmeubels uit de seventies – klinken gespreksflarden over vrije

seks, blowen, LSD, kinderen die verwekt worden in een café of tussen gore lakens.

Aanvankelijk is er geen verhaallijn te bespeuren. De oudere generatie gaat tekeer tegen de jongere. Nu eens oreert Lousewies (Lukas Smolders) over zen en aura, dan weer probeert Elja (Jacqueline Blom) de saamhorigheid van toen in ere te houden. Maar het gaat ook over desillusie, teloorgang van idealen en vervreemding van elkaar.

Rijnders' vrije, associatieve montage stuurt geleidelijk aan aan op de kern van *Poeskafee*, dat alcoholrijke lijktje dat je drinkt naast de koffie. Een lid van groep, Jacques, heeft de vrienden van weer aan tafel genodigd. Maar via een videoboodschap laat hij weten plots te zijn vertrokken.

Zoekt hij de dood? Een nieuw leven? Gaat de reis voorgoed naar Bali? Het blijft ongewis. Met zijn woorden blaast hij alle genodigden met hun heimwee weg.

De videoverschijning van Jacques, een indrukwekkende rol van Jack Wouterse, zet de verhoudingen onder hoogspanning. Opeens kentert het stuk en slaat het zwelgen om in verbittering. Nooit zal het meer zijn als eertijds.

Poeskafee is meer dan een feest van herkenning. Het is een scherpzinnig, soms kluchtig en melancholiek relaas over vroeger. En er schuilt verzet in, zeker dankzij mooie rollen als van Jacqueline Blom en Herman Gilis.

Zij willen het verleden behouden. Maar vergeefs.